

Абстрактно-геометричні мотиви і трипільська орнаментика на полотнах художника тісно переплітаються з антропоморфними та зооморфними зображеннями, іншими об'єктами реального світу, утворюючи взаємодію декоративності та картинності. Народна символіка українців, яка супроводжує численну кількість образів на полотнах мистця, демонструє нерозривний зв'язок сучасного мистецтва та глибинних традицій.

У живописі митця відчуваються імпресіоністичні традиції українських майстрів, які свого часу використовували його як засіб залучення до європейських тенденцій та збагачення національної художньої мови. У колориті й повітряності мазків Лазаренка відчутна авторська ретрансляція імпресіоністичних прийомів, які пропущені крізь призму власного світобачення.

Надихається майстер й композиційною невагомістю імпресіоністів, ескізною технікою живопису, їхньою здатністю відтворити миттєве враження та транслювати його глядачеві, а також ясным колоритом. На відміну від імпресіоністів, які передають суб'єктивне враження від довкілля, Лазаренко прагне відтворити живописну природу рідного краю у всій її чарівності.

Очевидним є зв'язок мозаїчного живопису О. Лазаренка та колажу — одного з яскравих феноменів мистецтва ХХ ст. Митець використовує принципи колажу авангардистів, адаптувавши їх під свою мозаїчну техніку. Майстер власноруч створює тисячі різнобарвних паперових деталей варіативних форм, які він скріплює по декілька елементів між собою для досягнення гармонійного колориту та об'єму. Потім утворені кольорові «камінчики» поєднуються, приклеюються до заздалегідь підготовленого ескізу на полотні, створюючи мозаїчний візерунок.

Не минули авторської уваги й постмодерністські ознаки художньої культури, вплив яких простежується в мозаїчному кольорописі. Олег Лазаренко не є радикальним постмодерністом, проте характерні ознаки художньої культури цього напрямку присутні у творчому методі митця. Зокрема, плюралізм дозволяє з'єднати в одному художньому творі різноманітні історичні відомості, досягнення архітектури і дизайну, елементи масової культури. Концепція інтертекстуальності, яка проявляється в розчиненні індивідуального тексту, створеного конкретним автором в явних і неявних алюзіях, ремінісценціях, цитатах, культурних та художніх відмінностях, також проявляється в кольорописних полотнах Олега Лазаренка. Еклектизм проявляється у творчості мистця в змішуванні стилів, жанрів, а також синтезі дизайну та живопису. Поєднання релігійного мистецтва з декоративними прийомами, неканонічне зображення святих, переплетіння вікових мистецьких традицій та нової образотворчої мови приємно шокує глядача, залишаючи гарний післясмак від перегляду.

К. О. Потова-Коряк

МІЖНАРОДНЕ ТУРИСТИЧНЕ ПРАВО В СИСТЕМІ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ ТУРИСТИЧНОЇ СФЕРИ

Сучасна індустрія туризму є однією з галузей світової економіки, яка найбільш динамічно розвивається. За швидкі темпи зростання її було визнано економічним феноменом сторіччя.

В умовах глобалізаційної економіки, формування міжнародних ринків товарів і послуг, в тому числі бурхливого розвитку міжнародної туристичної індустрії, виникає необхідність правової регламентації даного сегмента світової економіки, тобто міжнародного туризму. Тому, як стверджують деякі дослідники в галузі міжнародного туризму, можна говорити про самостійний інститут міжнародного права – міжнародне туристичне право.

Міжнародне туристичне право можна розглядати як підгалузь міжнародного публічного права, що регулює питання взаємовідношення між двома і більше державами в галузі міжнародного туризму. Воно являє собою сукупність принципів і норм, що регулюють діяльність держав у сфері туризму й міжнародних подорожей з метою задоволення широкого кола культурних і духовних потреб людини, а також, визначає відносини партнерства і співробітництва міжнародних та національних організацій у сфері туризму і міжнародних подорожей.

Слід зауважити, що одним з головних напрямів формування міжнародного туристичного права було, перш за все, вироблення відповідних формулювань туристичної термінології та визначень. Спочатку розробкою формулювань туристичної термінології займався Комітет зі статистики Ліги Націй, який у 1937 р. опублікував свої перші визначення «міжнародного туризму».

Після Другої світової війни обробкою і формуванням туристичної термінології та визначень займався Міжнародний Союз Офіційних туристичних Організацій (МСОТО). А в 1974 р. він був перетворений у Всесвітню організацію туризму (СОТ), метою якої є не тільки сприяння розвитку туризму, а й вироблення загальних норм і правил, що сприяють розвитку міжнародного туризму й туристичному обміну в міжнародних співтовариствах. Постійне розширення міжнародного туристського обміну зумовило необхідність його міжнародно-правової регламентації, тобто вироблення різних правових інститутів й створення спеціалізованих міжнародно-туристичних організацій.

Суб'єктами інституту міжнародного туристичного права є держави і міжнародні організації. Змістом інституту міжнародного туристичного права є правовідносини між державами з приводу реалізації туристичного продукту (тобто туристичного товару, розміщення, харчування, транспортування та інших послуг).

Що стосується предмета міжнародного туристичного права, це перш за все відносини партнерства і співробітництва між державами, міжнародними та національними організаціями у сфері туризму і міжнародних подорожей.

Джерела міжнародного права також є джерелами міжнародного туристичного права. Традиційно склалися і протягом століть застосовувалися два джерела міжнародного права – міжнародний договір і міжнародний звичай. При цьому слід зазначити, що функціонування міжнародних міждержавних організацій, а також проведені ними міжнародні конференції свідчать про народження інших джерел міжнародного туристичного права – актів міжнародних конференцій та актів міжнародних організацій.

Таким чином, щодо інституту міжнародного туристичного права джерелами визнаються: міжнародний звичай; міжнародні двосторонні договори та угоди про співробітництво; міжнародні багатосторонні договори і конвенції у сфері туризму; акти міжнародних конференцій і нарад з питань регулювання туризму;

резолюції міжнародних організацій з питань туризму і міжнародних подорожей. До цих джерел можна віднести і односторонні заяви держав з питань туризму і міжнародних подорожей, а також національне законодавство.

Особливо хотілося б відзначити, що правове регулювання міжнародного туризму на багатосторонній основі здійснюється насамперед у межах ООН, на яку покладено основне завдання з налагодження міжнародного співробітництва у вирішенні проблем економічного, соціального, культурного і гуманітарного характеру. Саме в межах ООН були розроблені і прийняті основні міжнародні конвенції та угоди з питань правового регулювання міжнародного туризму, які склали основу міжнародного туристичного права. Серед них: Загальна декларація прав людини 1948 р.; Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права 1966 р.; Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р.; Спільна резолюція Римської конференції ООН з міжнародного туризму і подорожей 1963 р.; Заключний акт Ради з безпеки і співробітництва в Європі 1975 р.; Манільська декларація зі світового туризму (прийнята Всесвітньою конференцією з туризму) 1980 р.; Документ Акапулько (Мексика) за підсумками обговорення дій щодо поступового досягнення цілей, намічених Манільською декларацією зі світового туризму 1982 р.; Хартія туризму (Кодекс туриста) 1985 р.; Підсумковий документ Віденської зустрічі представників держав-учасниць Ради з безпеки і співробітництва в Європі 1989 р.; Гаазька декларація з туризму 1989 р.; Декларація Світового туристського форуму Всесвітньої конференції міністрів по туризму (м. Осака, Японія) 1994 р. і ряд інших міжнародних конвенцій та угод, що регулюють міжнародно-правові аспекти туризму.

За прогнозами експертів СОР, світова індустрія туризму входить у період постійно зростаючого обсягу подорожей і екскурсій. При цьому з'являється велика кількість добре інформованих споживачів туристських послуг, котрі звертають увагу на якість і безпеку пропонованого туристичного продукту.

У найближчому майбутньому можна прогнозувати створення нових і розвиток існуючих туристичних послуг і ринків, широке залучення місцевих громад та місцевої влади до планування і розвитку туристичної діяльності, забезпечення її безпеки, а також розробку заходів, спрямованих на підвищення професійного рівня співробітників туристичної сфери.

Очевидним є висновок: щоби досягти успіху в туристичній діяльності в нинішньому столітті, потрібен професійний, оснований на потребах клієнта підхід до організації виробництва, просування і реалізації туристичного продукту за умови виконання вимог не лише національного законодавства в сфері туризму, а й дотримання міжнародних правових принципів.

Основу нормативно-правової підготовки фахівців у сфері туризму в системі вищої професійної освіти складає система знань про право як головний механізм регулювання взаємовідносин особистості, суспільства і держави, а також дії, спрямовані на їх практичну реалізацію. При цьому важливо розуміти, що в сучасних умовах, в умовах глобалізації, фахівець з міжнародного туризму повинен володіти системою знань про міжнародне туристичне право. Знання джерел міжнародного туристичного права сприятиме якісному формуванню правової компетенції в системі професійних компетенцій сучасного фахівця у сфері туризму.